

КРОВАВІ БІЙКИ ЧЕРЕЗ СІДЯЧИЙ СТРАЙК

ШКАГО. — Між поліцією, що прийшла викидати страйкарів, що засіли в фабриці підприємства "Фенстіл Металурджікел Корпорейшен" у Норт Шкаго, та робітниками прийшло до дво-годинної битви, в котрій ранено 6 людей.

Шериф і поліція вжили слізних бомб, а робітники кидали на поліцію кислоти й металеві предмети. По двогодинній битві поліція відступила, не викинувши робітників. Поліція облягає фабрики. Ведуться переговори за мирне поладження справи.

ЗАСУД ЗА "СІДЯЧИЙ СТРАЙК".

НЮ ЙОРК. — У місцевий міський суд в дільниці Бронкс засуджено 7 обслуговувачів високих будинків за порушення публічного мира за те, що вони, виїшовши на страйк за підвищення своєї зарплати, прикупили себе ланцюгами до рури в кітловій кімнаті. Суддя каже, що "сидячий страйк" загрожує публічний спокій і повинен бути караний.

Суддя дарував засудженим кару, але остеріг їх, що він надляжить їм, якщо вони до року допустяться другого подібного вчинку.

АМЕРИКАНСЬКА ФЕДЕРАЦІЯ ПРАЦІ РОЗСЛІДЖУЄ "СІДЯЧИЙ СТРАЙК".

ВАШІНГТОН. — Виконний комітет Американської Федерації Праці зарядив розслідування над "сидячим страйком". Заки скінчиться цей розслідування, виконний уряд не займає ніякого становища щодо правності цього засобу боротьби.

ШПІОНАЖ І ПРОТИШПІОНАЖ.

ВАШІНГТОН. — Перед субкомітетом сенату, що розслідує шпійну роботу проти робітників, став як свідок один канадійський француз з зізнанням, що він дався наняти Пінкертонському бюро на шпига проти робітників в автомобільних фабриках, але дав бюро всі фальшиві інформації про робітників.

Він заявив, що йому радили говорити сенатському комітетові неправду, не дивлячися на те, що він зізнавався під присягою.

Сенат ухвалив одностайно признати субкомітетові цьому на дальше число \$40,000. На чолі комітету стоїть сенатор Ла Фолет.

СЛІДСТВО НАД ВИБУХОМ НА ВОЕННИМ КОРАБЛІ.

САН ПЕРДО (Каліфорнія). — Число жертв вибуху набою великої гармати на військовому кораблі "Вайоминг" зросло до 7, як від ран помер у шпиталі ще один морський жовнір. Ранених є 13.

Команда флоту зложила суд для розслідування причин катастрофи. Слідство ведеться дуже тайно. Не дивлячися на цю тайну, газети вже подають першім версіям про причини вибуху. Подають між іншим слова одного жовніра, що вибух пішов з того, що до гармати дано наперед не ладунок пороху, але ладунок іншої вибухової матерії, котрий має даватися аж по ладунок пороху.

ПОГИБ ПРОВІДНИК ЮНІ.

ТІНЕК (Ню Джерзі). — Коло пів до 8-мої години в п'ятницю вечером, як Нормен Редвуд, 52-літній бізнесовий менеджер відділу 102 юні робітників, занятих при будованні тунелів, підїхав до свого дому, з стоячого при дорозі авта роздався вибух.

Поліція догадується, що вибухотворна має щось спільного з різними клопотами, які контрактори, що будують новий нійоркський "собей", мають з робітниками якраз з цього відділу робітничої юні.

УРЯД ЗАКЛОПОТАНИЙ ЗАДЕРЖКОЮ ПРИ БУДОВІ ВОЄННИХ КОРАБЛІВ.

ВАШІНГТОН. — Президент Рузвельт зажадав від своїх прихильників у конгресі поробити негайно кроки, щоби покінчити з задержкою в будові військових кораблів через недостачу стали.

При тому президент заявився проти того, щоби змінювати постанови закону, які забороняють урядові брати на будову кораблів сталь від підприємств, що заставляють робітників працювати понад 44 години тижнево.

ВETERАНИ ЗНАЙШЛИ СОБІ РОБОТУ.

БОФАЛО (Ню Йорк). — Члени Американського Леґіону пристали до акції Союзу Ветеранів, котрий збирається патрулювати вулицями міста та вилучати автомобілістів, що їдучи вулицями, нападують жінок, що йдуть хідниками.

Союз Ветеранів узявся за свою кампанію на вістку, що 18-літня дівчина Мері Елен Бекоп згинула на полях у Савт-Бофало, борючися з напасником.

Помер: Константин Кирчів

Українська імміграція в Америці втратила одного з найстаріших піонерів. Дня 19-го лютого б. р. о. години 9. вечером помер у Джерзі Сіті, Ню Джерзі, КОНСТАНТИН КИРЧІВ. Ім'я Покійного є тій, що зв'язало з минулим У. Н. Союзом і "Свободою". До У. Н. Союзу вступив він ще в квітні 1896 року і від цього часу був завжди діяльним членом організації, поки важка хвороба не відтягнула його від громадського життя.

Покійний займав багато разів різні уряди в У. Н. Союзі. Переживав з організацією важкі передомові хвилі, як теж боронив завітано органу У. Н. Союзу. Будучи завідувачем "Свободи" в 1909 році прийшов до Покійному переселити самий Святий Вечір у тюрмі за артикули "Свободи", звернені проти "російських місіонерів", що баламутили нас наріж в Америці. Він був теж учасником у довгий процес, ведений проти нашого часопису за московські гроші, який закінчився побідою "Свободи", що означало теж і побідою української ідеї. Цей ідеї Покійний боронив дуже завзято в тих часах, коли вона була тут загрожена, себто коли українська імміграція ще була дуже загрожена москвофільством, і коли москвофіли намагалися задушити У. Н. Союзом.

Бл. п. Константин Кирчів увійшов до головного уряду У. Н. Союзу вже в 1900 р., коли то був вибраний конвенцією заступником секретаря. В 1902 р. був вибраний головним контролером У. Н. Союзу. А головним президентом У. Н. Союзу був від 1904 до 1908 року і від 1917 до 1920. Від 1921 до 1925 р. був головним радним Українського Народного Союзу.

Крім цього був ще Покійний і завідувачем "Свободи", а це від 1908 до 1910 року. Бл. п. Константин Кирчів прожив 68 років. Походив з села Корчин, повіт Років, Західної України. Оставив вдову і одного сина та чотирьох доньок. Похорон відбудеться в середу, дня 24-го лютого 1937 року, в годині 9-їй рано, з дому жалоби: 3239 Hudson Blvd, Jersey City, N. J.

ЗА СПРАВУ ДОПОМОГИ СТРАЙКАРЯМ.

У законі стейту Ню Джерзі про допомогу на випадок безробіття поміщено постанову, що до такої допомоги не має права такий робітник, що не працює через незгоду між робітниками й підприємцями, до котрої він не є безпосередньо причетний.

15 ЛІТ ВІЗНИЦІ ЗА ЗЛОЧИН УБИВСТВА.

Окружний суд у Вільні засудив 23-літнього Казимира Козловського на 15 літ в'язниці за вбивство своєї господині Анни Дмитровичевої. Дмитровичева була жінкою приватного урядовця в Східній Галичині. По розводі з мужем вона відїхала до Вільні, де жила з присланим мужем алементами та з найму мешкання при вул. Слов'янській. Її суб'єктором був Каз. Козловський з Вольковського, що представлявся як студент видієнського університету, користуючись сфальшованою університетською виказкою. Також сфальшовував він і матуру, бо гімназі не скінчив, а мав тільки п'ять класів. Він і вбив свою господиню Дмитровичеву в грабіжницьких цілях, забрав їй готівку й біжутерію, яку продав у Вільні. У в'язниці молився й ліпив з глини подобу своєї жертви. Тепер буде 15 літ покутувати в в'язниці.

СПИНІВ ПОЇЗД, ЩОБ ДОРУЧИТИ ХАРЧІ СВОЯКАМ.

Робітник Тома Корделя з Козови, повіт Бережани, на просторі між станціями Козова й Ковбич на 119.8 км. спинив особливий поїзд, що їхав з Тернополя до Ходорова. По слідах устїяли, що Корделя спинив поїзд, щоб доручити своїм харчі. Корделю потягнули до судової відповідальності.

ІХАВ НА ПОМІЧ ВІЙСЬКАМ ГЕН. ФРАНКА.

В Рівному А. Дацюк, працівник складу мануфактури "Польські Блат", висланий власником складу на залізничну станцію з 480 зл. для викупу товару, присвоїв собі гроші й утік. Тепер схопили Дацюка в Великопольщі недалеко німецького кордону на залізничній станції Тчель, повіт Новий Томськ. При Дацюку знайшли ще 50 зл. здефршованої суми. У слідстві виявилось, що Дацюк мав охоту перейти негалежно до Німеччини, а звідтам до Еспанії, щоби допомогти військам ген. Франка.

ДВА ПРИСУДИ СМЕРТІ.

В апеляційнім суді в Познані видали два присуди смерті. Перед трибуналом відповідалі: Клеменс Козловський і Владислав Франкевич, провідники грізної ватаги бандитів, що довший час вешталися й нападали на терені Помор'я й Данцигу на загороду зі зброєю в руках. Окружний суд у Хойніцах засудив обох бандитів за численні злочини й грабіжі на кару смерті через повільнення. Тепер апеляційний суд у Познані цей присуд затвердив.

СМЕРТЬ ДИТИНИ З ПЕРЕЛІВУ.

У Валеріянській, повіт Луцьк, у Йоахіма Даргевича відбулася загибля. Танцювали й співавали. В кімнаті в колісці чежало 3-тижнєве немовля доньки господаря. Дитина пережалася до тієї міри, що дістала конвульсії й померла за кілька годин.

КРАДУТЬ, ДЕ МОЖУТЬ.

Цими днями викрила поліція в Тлустві у ремісничому товаристві "Гаязда" надругиття. Голова цього товариства, Ян Палац, кілька літ присволював собі різні квоти на шкоду цього товариства.

БУЧА В ЧЕСЬКОМУ ТЕАТРІ.

Підчас представлення "Когутів" Гайса-Тинецького в театрі "Гейновка" в Празі дішло до бучі, викликаной католицькою молоддю. Маніфестанти прибули масово до театру, а як тільки зачалася вистава, зачали вигукувати, щоби припинити виставу. Поліція опорожнилася від маніфестантів саєю; виставу докінчили. Причиною бучі було те, що виставлена штука критикувала життя декотрих католицьких священиків. Автор "Когутів" Гайс - Тинецький, це редактор "Народньої Політики", органу поміркованого націоналізму. "Лідове Лісти", офіційний орган чеських католиків, з обуренням осуджує безбожництво й антиклерикальне наставлення чеських націоналістів та домагається заборони вистави "Когутів".

КНЯЗЬ НА ДНІ.

В Катовицях арештували князя Трубіцького, що походив з аристократичної московської родини, а є тепер на еміграції. Князь зійшов зовсім намірації. Він мав у Катовицях кілька процесів за обман і крадіжкі. Останніми часами він Трубіцький вимантив від служниці Судавичної в Катовицях 7 зл., представляючись урядовцем магістрату.

ТРАГЕДІЯ МЛИНАРЯ.

В Стригачках, пов. Товмач, знялася пожежа в моторовому млині, власності Ол. Новака. Млин згорів разом з коло 10,000 аг. збіжжя. Причиною пожежі був недопалений кокс, що ним осушували свіжо наладжане місце з бетону під монтаж млинського каменя. Шкоди є коло 35,000 зл. Млин не був обезпечений. Підчас пожежі власник млина, 62-літній Олександр Новак, стріляв собі з револьверу дівчі в серце. Смерть наступила негайно.

КРАСВА ПРЕСА ПОБОРЮЄ ОТАМАНЩИНУ

ЛЬВІВ. — Львівський український тижневик "Голос", що його видають переважно молоді люди, містить статтю одного молодого поета Б. Кравців, під заг. "Правду в очі". В ній обговорюється сумне явище отаманщини, що розпалошлася головню серед молодших поколінь. На адресу тих отаманчиків говориться там так: "Звернути їм по дружньому увагу, переконувати їх — шкода заходу і труду. Вониж як не вожди, то апостоли, а праймні пророки. Поставити їх на своє місце, определити їх вагу і вартість — то вони, якщо не кинуться на вас із кулаками й лайкою, то напевно почнуть організувати свою "пашківську волость" і торошити націоналізм, або знайдуть спільну мову з його найбільш запеклими противниками... Це треба ствердити, щоб з такими явищами, як отаманщина серед молоді, боротися безпощадно й у корені".

ЗНОВА РОЗКРИТО МОСКОВСЬКУ БРЕХНЮ.

ЛОНДОН. — Хоч більшовики годяться про силу своїх збройних сил, про свої літаки, тенки і кораблі, проте в "комітеті для невтручання в єспанські справи", під натомом чужих дипломатів, вони мусили признатися, що говорять неправду. Бо як обговорювано справу ब्लюкади єспанських берегів і московським кораблям призначено стерегти частину над Біскайським заливом — вони відмовилися і призналися, що їх кораблі старі, а море в Біскайському заливі дуже бурливе, так що вода моглаб ці кораблі порозбивати...

КОРОЛІВСЬКИЙ ПОХОРОН ДЛЯ ОРДЖОНІКІДЗЕ.

МОСКВА. — Григорієви Орджонікідзе, видатному большевицькому провідникові, що нагло вмер минулого четверга ніби на паралізі серця, Совети справляють "королівський похорон". Покійник був вірним приятелем Сталіна і великим знавцем промислових справ Советів. Тепер нема його кому заступити. У зв'язку з його смертю советські часописи згадують теж про сумний стан, а якому тепер знаходиться советська індустрія. Загальна продукція обнизилася і хоч фабрикам наложено на 25% меншу квоту ніж минулого року, проте вони спізнюються з виконанням на 15 до 20%. Фабрикам автомобілів знизили квоту авт і троків з 835 денно на 677. Тай і цього советські фабрики не можуть виконати. В Америці лиш один Форд виробляє 5,000 авт денно. В Советях всі фабрики не можуть виробити десятої частини цього.

НОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС У ЛЬВОВІ.

ЛЬВІВ. — В половині лютого ц. р. розпочався у Львові перед судом присяжних процес п'ятиох українських селян з Голого Равського, пов. Рава Руска. Прокуратор притягнув підсудних перед суд за "злочин державної зради" (приналежність до ОУН і підпал). Серед підсудних знаходяться: Дмитро Пелип, Михайло Богуш, Теодор Чорний, Юрко Чорний і Данько Пелешко. Вони сидять у в'язниці ще від січня минулого року. Їх обороняє адв. Кость Паньківський.

ЗАМІТНИЙ ВИСТУП ПОЛЬСЬКИХ ОФІШЕРІВ.

ЛЬВІВ. — Польська преса пише, що недавно відбувся у Львові зізд "Зв'язку подофіцеруф резерви", на який прибули теж представники армії й уряду. На цьому зізді між іншими справами докладно обговорювали справу парцеляції і кольтонізації українських земель. Зізд осудив тих польських власників, що продають землю в руки українців, як теж ухвалив звернутися до уряду та представників союму і сенату, щоби берегли "кресові" землі.

НАРІКАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЛА НА КОЛЬОНІЗАЦІЮ.

ВАРШАВА. — В польському соймі, в часі нарад бюджетової комісії український посол З. Пеленський виголосив промову, в якій гірко нарік на польські парцеляційні методи, якими відсувається українського селянина від купна землі. Він нагадував полякам те, що колись робили з ними німці, які теж відсували поляків на Шлеску від купна землі. Та німці, говорив З. Пеленський, бодай ухвалили відповідний закон і робили ці річі ніби "законно". "А кольтонізація на наших землях — говорив посол — іде протизаконоо, іде проти конституції, яка виразила кже, що ніхто не може бути позбавлений прав з причини його походження чи віроісповідання. Отже відважно панове, скажіть отверто, ухваліть закон, що український нарід не має права набувати землі, що до українського народу не відноситься конституція" — так говорив посол Пеленський, той, що був одним з головних ініціаторів польсько-української "угоди".

"СВОБОДА" (LIBERTY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Edited by Editorial Committee

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1914 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

Тел. "Свобода": B'rgan 4-0237. — Тел. У. Н. Союз: B'rgan 4-1016
4-0807.

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

В Канаді належить посылати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адр. за: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ДЕНЬ ВАШИНГТОНА

Дня 22-го лютого кожного року Америка обходить свято Юрія Вашингтона, котрого вона називає звичайно Батьком свого краю, а про котрого ще й досі остаються правдивими слова, сказані над його гробом: „Він був перший у війні, перший у мирі і перший у серцях своїх земляків“.

Молодечє життя цього чоловіка обіцявало йому світлу кар'єру, але Джордж Вашингтон відчув, що для повного розвою американських колоній треба, щоб вони самі порядкували своїм життям. І тому, не зважаючи на те, що міг сподіватися добробуту й при залежності колоній від Англії, він став між провідників руху за відірвання цих колоній від Англії.

Навочасні розсліди американських істориків доказують, що на початку американської революційної боротьби Вашингтон не мав за собою навіть симпатій більшості американських колоністів. Через те ця боротьба затяглась довго. „Власне на тлі нерушучості мас колоністів виступає тим ясніше завзяття, постанова й воля провідника революційної армії, генерала Джорджа Вашингтона.“

Коли революційна війна нарешті покінчилась великою виграною, то це була передвісник головна заслуга її вождя. І власне тоді, в тій перемозі Джордж Вашингтон показався ще більшим, ніж він був у війні. Вигравши війну на чолі вірної й собі особисто відданої армії, Джордж Вашингтон міг легко проголосити себе королем або диктатором. Замість цього Вашингтон, згідно з ідеалами, які він голосив, розв'язав свою армію, розпустив офіцерів і зложив всяку військову владу.

Його вибрано першим президентом Злучених Держав Америки. Ділом Вашингтона було не тільки організувати уряд і край, але й виробити ще почуття державної єдності. І знову Вашингтон міг це робити насильними, диктаторськими способами, але він вибрав далеко довшу; тяжчу дорогу виробити почуття єдності, розвиваючи його в масах населення.

Доказом його великої популярності в мирі був вибір його президентом удруге. Коли його хотіли вибрати президентом утретє, Вашингтон заявив, що це могло би виворити в Америці прецедент, себто заставити наслідників таке саме робити, а між ними може знайтися чоловік, що схоче цю владу зробити постійною для себе, або в своїй родині. І він вдруге зрікся влади.

У цей спосіб власним життям Вашингтон засвідчував вірність засаді, що влада має виходити з народу й народоді служити, а не тому, хто має владу.

За ці річи він далі остається першим у пам'яті своїх земляків.

Вол. Дорошенко.

Пантелеймон Куліш

(1819—1897).

(У сорокліття смерті).

Дня 14. лютого цього року минуло сорок років, як умер Панько Куліш, один із славної української трійці — Шевченко, Куліш, Костомарів. Не вважаючи на чималі різниці щодо вдачі, хисту й думок, усі три вони тісно зв'язані між собою й особистими взаєминами й працею для народу.

Нерозлучні вони й у діяльності відродження України. Та й не дивниця. Аджеж саме вони були чоловіками діями того гурту молоді української інтелігенції, що, зеднавшись у „Братство св. Кирила й Методія“, задумували визволити рідний народ і з п'яти фізичних, матеріальних — кріпачства, і з п'яти духових — темноти, та мріяв про власну українську державу, вільну Україну у спілці вільних слов'янських народів. І хоч царський уряд і розгромив братчиків (сталося це 90 літ тому), проте не мав сили вбити їх, щільні задуми. Вони не зрадили своєї любові до рідного краю й народу, що йому служили присягалися замолу.

Такий був і Панько Куліш. Вирвавшись за заслання, береться він жаво за працю, перервану лихоліттям. А як по смерті царя Миколи настав вільніший лад, Куліш раптом стало повно скрізь.

Він видає етнографічні (народознавчі) та історичні матеріали (славні „Записки о Южной Руси“, два томи, 1856—57 рр.). Навоно складає розпочатий іще перед арештом і засланням перший в українській мові історичний роман („Чорна Рада“). Укладає „Граматку“ для народу, а описав випускає цілу низку „метеликів“ — дрібних книжечок для народнього читання. Розпочинає літературну критику українською мовою розвідкою про письменника Квітку (1778—1843). А рівночасно намагається здійснити давню свою мрію про український журнал, але через цензурну заборону мусить обмежитися неперіодичним літературним збірником („Хата“, 1860 р.), який сподівається таки зробити періодичним часописом. А коли в 1861 р. по-

стає нарешті довгожданий журнал („Основа“, П'б., 1861—62 рр.), Куліш стає найближчим та найпліднішим співробітником „Основи“, заповнюючи її своїми писаннями. Тут і красне письменство — поезія та оповідання, тут і критика, публіцистика, педагогіка, історія, то що — українською й російською мовою, під власним ім'ям і численними псевдонімами (прибраними іменами). І дає тут він не лише про інтелігенцію, але і про нарід, намагаючись викинути рідну історію приступною українською мовою. Адажеж це його задушевна мрія побачити український народ рівним щодо культури о-світним народом європейським. А без культури рідного слова, це річ неможлива. Ви-соко цінячи й щиро люблячи красу й силу українського слова, що його знання віннісі івпід батьківської стріхи, хотів Куліш, щоб заблизло воно всіма барвами веселки в діте-ратурі та науці, стало перли-ною у творчості цілого куль-турного світу. От у цьому змаганні збудувати власну українську культурну хату, на основі, переказаних непо-середньо народним побутом і проходить ціле дивге трудяще Кулішеве життя.

Вийшовши з можливої напів-панської семі, де ще міцно жили давні українські тради-ції, сильні привязанням до свого старовинного козацького роду, пишався Куліш своїм походженням. У своїм життєписі підніс він із нати-ском, що походить він із ко-зацтва городового — із ста-течних, мовляв „кармазників“. Ця верства козаків-ху-торян, людей гордих своєю во-лею й незалежністю та свідо-мих носіїв рідних традицій, була для Куліша наче вицві-том української нації. Цінна-тим більше, що й загалом, на-думку Куліша, людині україн-ського роду, навіть простий, у-самій гущі народній, незаче-пленій іще чужинецькою ніби-то культурою, — притама-ний своєрідний шляхетний а-ристократизм, шляхетна пан-ськість, у розумінні старовин-них греків.

І от усі борсання Кулішеві,

надто в останній чвертьстолі-ті його життя, всі його висту-пи проти цих чин тих діячів, навіть колишніх приятелів-од-нородців, а то й цілого укра-їнського освіченого грома-дянства слід пояснити саме боротьбою за згаданий вище культурницький ідеал. У цій боротьбі із своїми — дійсно-ми чи уявними — ворогами, Куліш часом заходив за дале-ко й, сильно перегинаючи па-лицю, бив нею навіть власну, таку собі любу й таку вихва-лювану ним верству. Така вже була його завзята, нестримна й уперта вдача — недурно прозивали його „гарячий Ку-ліш“.

З пересердя на рідну „азіа-тчину“, що не здала створи-ти власної держави, закидав він цілий український нарід: і панам („вельможний показач-чині“) і простим селянам, ко-закам і духовенству та міщан-ству — усім смертним гріхів, та у протигагу вихваляв „лад“ і „культуру“, що їх ні-би-то несли нам чужі „дер-жавники“ для нашої власної користі — чи польські пани, чи російські царі. Але хоч і тих і других теж не шкодував Куліш і під гарячу руч жор-стоко картів їх за кривди, що їх вони чинили українському народові, то проте немілі й незаслужені виступи проти своїх, зокрема проти Шевчен-ка, та в оборону Петра І. й Катерини II, кінець-кінцем відштовхнули були від Кулі-ша всю українську інтеліген-цію. Тільки згодом, коли при-страсти потахили — вмерли разом із їх носіями, настав час оцінити діяльність Кулішеву безсторонно. І от, відійавши подову в його спадщині, від-чистого зерна, бачимо ми те-пер, що останнє велико пере-ажкає першу.

Шож тривкого лишилося по Кулішеві? А власне — ота йо-го безустанна, вперта праця над культурою українського слова, над виробленням укра-їнської мови, щоб стала вона знаряддям освіченої по-євро-пейському людини. Цеж Ку-ліш сильно спричинився до створення справжньої укра-їнської письменницької мови, поклавши основи української — і щодо мови — літератур-ної критики, публіцистики й науки. Ще більше — щоб при-своїти українській літературі твори світового значіння, зв'язав він за переклади з чу-жих мов і дав нам українську Біблію, дав переклади вели-ких світових письменників:

англійців — Шекспіра (1564—1916) й Байрона (1788—1824), німців — Гете (1749—1832), Шіллера (1759—1805), Гайне (1799—1856), росіянина Пуш-кіна (1799—1837), поляка Міцкевича (1798—1855) й ін-Рівночасно збагатив він рідну поезію (правдивими перлина-ми власної лірики (чутливої поезії), коли покинув переспі-увати Шевченка (в „До-світках“), а з'явився писати, зворушуючись на найвищачи-ших творах європейської літе-ратури („Хуторна Поезія“, „Давин“).

Не слід маловажити й ро-сійських творів Кулішевих — аджеж і російським пером працював він для добра укра-їнського народу так, як він розумів це добро. Зокрема його історія козаччини, відо-ма під назвою „Історія возсо-єдіння (сполуки) Руси“, по-за згаданими вище виступами проти Костомарова й Шев-ченка та загалом української інтелігенції, праця, яка є під-ніс десять літ тому акад. Ми-хайло Грушевський, не лише талановита, але й дуже цінна.

Не забуваймо, крім того,

що Куліш є батьком нашого зовітного правопису, який то-при все інше має ще й ту ва-гу, що різнити нас від мо-скалів.

А коли ще згадаємо значін-ня Куліша для життя Галичи-

ни, де він перший намагався створити вогнище культури на цілу Україну, підпомагав і грішми і власною працею мі-сцеві національно-українські (народовські) видавництва — спершу „Мету“ та „Вечер-ницю“, далі „Правду“, керму-вав літературними й наукови-ми, працями місцевих діячів — то постать його стане перед нами на цілий свій зріст. Йо-го думки про вагу нашої мови для нас, як нації, виходять найкраще з його слів, що він їх написав після ганебного у-казу з 1876 р., коли царський уряд заборонив українське письменство:

„Єдиний скарб у тебе рідна мова,

Заклятий для сусіднього хижакта:

Вона твого життя міцна основа,

Певніша над усі скарби й багатства...“

Ціле своє життя Куліш пра-цював для збагачення, поби-льшення й убагороднення цьо-го скарбу. Вже вимираючи, у безтямі, водив він пальцем у повітрі, дописуючи недопи-сане...

От за цю вперту й незви-чайно плідну та цінну працю його й годиться нам згадати, „не-злим тихим словом“ товариша й приятеля Шевченка та Ко-стомарова в сорокліття його Куліша для життя Галичи-

3 НАШИХ ЖУРНАЛІВ

Нова Хата. За січень 1937 р. Ч. 1—2.

З поміж українських жіно-чих журналів, що виходять у краю, двотижневик „Нова Ха-та“ поклав собі метою — п-екання домашньої культури. І треба сказати, що упродвож-у свого дотеперішнього існування — а це вже за нашим журналом дванадцять років безперервної праці! — „Нова Хата“ з цього погляду зуміла відповісти своєму завданню з усім його зрозу-мінням, як це покаже нам у-же хочби тільки поверховний перегляд того всього, що на-громадилося стількиж цінним, що й цікавим та гарним мате-ріалом в її дванадцятьох річни-ках досі. Довершена тут ре-дакцією нашого журналу пра-ця це видатний вклад в діян-ку культурної роботи украї-нського жіноцтва у краю, і тре-ба би критикові цілого ряду статей на те, щоб цілість ті-єї праці розглянути основні-ше й відзначити хоч деякі її цінніші сторінки. Та надіючи-ся, що може можна мені бу-де повернути ще не раз до дав-ніших річників „Новой Хати“, я хочу отут обговорити поки-що обидва найновіші її ви-пуски, а саме чергові числа за січень біжучого року.

Так погляньмо вперше на часті літературну. Отвиремо перше число, з гарною, арти-стичною прикрасою окладки, і як першу річ знаходимо тут лемківську легенду „Втека до Єгипту“, ілюстровану ми-стеським малюнком С. Гор-дінського. Ця легенда, за-писана 1900 р. нашим відо-мим дослідником прфр. О. Роздольським від Ілі Федака, старенького дідуся в Полянках, короснянського повіту, ціка-венька собі як своїм змістом, так і першим словом, і вно-сить собою симпатичну різдвяну ноту в цілість дано-го числа. Даліж маємо тут о-повідання Соні Бей, „Різдвяна крадіж“, річ легку і святково-погідну своїм змістом, але в його концепції не без рисів трагічного, і то доволі модер-ного конфлікту. А як третя з ряду тут невеличка, але дуже змістовна розвідка д-ра Бо-гдана Барвіського „Наші по-нірки у збираних піснях і пе-реказів про опришків“, з якої наш читач може навчитися не-одного, і то такого, що варто і годиться знати нам усім.

Автор ось, ніби назвуючи до-ригідною народною леген-дою, що отвире наше число,

подає нам цінні згадки про тих наших людей, що як пер-ші бралися за збирання на-родних пісень і переказів по-пришків. Передовсімже зга-дує галицького історика, д-ра Юліана Целевича (1843—1892), мимоходом кажучи, першого голову нашого Нау-кового Товариства імені Шев-ченка, д-р Барвіський вказує на чотири статті Целевича про Довбуша та при інших о-пришків, і на його заклик до „любителів нашої бувальщи-ни“ збирати далі матеріали в цім напрямі. Заклик, на я-кий однаке відгукнулося по-зитивно спершу тільки наше жіноцтво (Н. Бурачинська, Т. Навроцька, Н. Кобринська, Кліментина Лисинська). І про тих то піонірок в діян-ці прослідкування відносно уст-ної словесності подає д-р Барвіський в далішій части-ні своєї статті інтересні по-ше й відзначити хоч деякі її цінніші сторінки. Та в зв'язку з цим нехай мені буде тут вільно вільно зазначити, що і моя пок: мати, Олена з Погореш-них Грицаєва — теж одна зі співробітниць альманаху „Пе-рший винок“, що була в пере-писці з Кобринською та з О-леною Пчілкою — цікавилася все живо народними піснями й переказами. Вона радо запису-вала їх сама, і вчила того і нас, своїх дітей, і по скільки пригадує собі, оповідала нам переказ про Довбуша, записа-ний нею в її ріднім селі, Бори-ні.

Але вертаймо до нашої теми знову. Нашим читачкам в Америці певно цікаво буде побачити тут два нарисі Марії Бойко (з Дітройт) п. а. „Заморські ді-ти“, „Гала“ і „Бені“, де ав-торка намагається змальову-вати простими, але щирими сло-вами ту нашу дітвора в Америці за рідною їм, а та-кою далекою, далекою Украї-ною...

Відгуком з Америки є в на-шій числі теж стаття Марії Струтинської-Гамбаль „Жіно-чий рух в Америці“. Ця ста-ття вже з інформативного бо-ку для галицької читачки цінна й цікава.

А коли згадаємо ще статей-ку „Дитячі садки“, як черго-вий голос в дискусії на цю, таку важну тему відносно ви-ховання нашої дітвори у краю, викликаною статтею Констан-тини Малицької, та цьогоріч-ні, що отвире наше число,

В. Буднівський.

РОДОМ З ПЕКЛА

Поїхали далі. Ідучи далі за тропою, звернулися в бік на-ліво і ступили безраді. Тропа розділилася на дві. Обі були однаково сильні. Одна йшла далі в сторону моря, друга — прямою від неї, в сторону Бога. Наші не довго радили. Рішив Добнєвич.

— Годі рішитися, котрий з тих двох шляхів вибрати, — сказав. — Ризикувати в сю, а-бо в ту сторону, годі. Треба і нам поділитися. Я поїду далі так, як ми досі йшли, ти візьмеш наліво. Зі мною пі-дуть три козаки і з тобою три. Ти візьмеш половину грошей і коней, я також візьму поло-вину. Якби показалося, що половина замало, то як тата-рин взагалі схоче продати, то доводиться завдатком і на решту зажде.

Добнєвич дав Сидорові гро-ші і крикнув: — Не тратьмо часу, гайда! По дорозі в свою сторону Сидір довідався від татар-ських чабанів, що не Добнє-вич, а він попав на добрий шлях, бо туди йхав Ресуль-ага в шілим асіром. Тим другим шляхом пігнали зрабовану ху-добу на нові пасовища, на ко-трі чабани вже збирався пере-гнати всю свою худобу. Від-тих чабанів Сидір також дові-

дався, що між бранками є ма-ма з донькою, обі дуже гарні. Доньку має сам отаман. Ресуль-ага, маму бідний татарин Юсуф Челебі.

Щоб татари дуже не доро-жилися, Сидір загадав троха брехати:

— Ресулеві скажу, що хочу викупити тільки маму, тому другому, що прийхав тільки по дівчину.

Заїхав Сидір до улуса і за-раз пішов до отамана. По-вступили церемоніях, сказав: — Я чув, аго, що ти з похо-ду привіз дві гарні бранки, маму і доньку. Мене висла-но до тебе спитати, чи продав би маму і якого зажадаєш оку-пу.

Татарин скривився і відпо-вів сердито:

— Мамуню має Челегі. У мене тільки донька. Хочеш її викупити, то добре. Багато не зажадаю, бо у мене того то-вару досить... аж забагато.

— Доньку я купив би хіба як додаток до мамі. Очевид-но, як той Челебі забагато за-неї не злупить з мене. За доньку я годин дати хіба лиш-ту решту, яка мені лишиться після виплати окупу за маму. — Він за маму також не візьме багато. Менше, як я за доньку.

— То дозволь, аго, що пі-ду до того Челебі, щоби до-відатися, чи продасть і скіль-ки жадає. Побачу, чи мені ба-гато лишиться на окуп за доньку. На окуп маю також два гарні коні.

— Де вони, ті коні? — спи-тав татарин живо. — Кажеш, гарні коні?

— Не сердься, як я вгадав, та гадаю, що таких в твоїм чабуні нема.

— Піду подивитися!

Татарин пішов за Сидором. На одного з тих коней дивив-ся ласо так, що йому очі тро-ха не виділизи.

— То ти сього коня хочеш дати за мамуню? — спитав.

— Сього, або того третьо-го; або й оба, як Челебі буде безлино дорожитися.

— Я тобі щось скажу. Ти не йди до нього, бо він зажадає ще більше як пару тих коней. Ти зним торгу не добеш. Ли-ши то мені. Я піду до нього. Даш за коньку і маму оба коні і сто злотих.

Сидір став надумуватися.

— Ти ще думаєш?! — крик-нув татарин. — Чи ти чув, щоби хтось колись зажадав такого малого окупу за моло-ду і гарну бабу і ще крашу, бо молодшу доньку? Кажу тобі, не надумуйся. Дай оба коні і сто злотих, я тобі при-шлю обі бранки. Ще додаю тобі арбу, щоби обі могли вигідно відітати звідси. Твої товариші нехай далі лишаться тут при конях. Отся колиба,

четверта звідси, порожня. Як схочеш у нас переночувати, в-диступаю її тобі. Іди до коли-би і зажди. Я піду торгувати-ся. Як сторгую, то євнух при-веде тобі мамуню з донькою. Візок прикотять тобі на місце, де стоять твої коні.

Татарин підвів Сидора до колиби, сам пішов далі. Сидір сів на рожеві і ждав. Ще ні-коли не почував себе таким щасливим, як в сій хвилі.

Не довго ждав. До колиби увійшли дві.

Сидорові потемніло в очах, він поблід. Зробилися йому недобре, коли під ним зги-налися. Троха не повалився на землю.

Перед ним стояли — його жінка і його тесть!

Обі жінки стояли перед ним і дивилися на Сидора, не ка-жучи нічого. Він далі стояв німий, лютий, троха не тріс з досади.

— Сидоре! — раптом роз-дався мягкий, сердечний жі-ночий голос, котрий потряс цілим тілом Сидора. — Ти так довго не бачив мене, і тепер, зішвищивши зі мною, ще не маєш для мене доброго сло-ва? Чи то совісно так? Як би ти знав, що я покалася; як би ти знав, що я гірко відко-кутувала мої гріхи проти те-бе, то ти пожалів би свою Ма-ріюку і вже не гнівався би на неї!

Сидір важко зітхнув, не від-повідаючи і не глянувши на жінку. Вона приступила до

нього, вхопила обіруч за го-лову, поцілувала в чоло і ще-бетала далі:

— Сидоре! І не глянеш на мене? Чи ти вже цілком забув за ту гарну, солодку хвилину, коли то ти перший раз сказав мені, що любиш мене?

Сидір не підводячи очей, відповів:

— Прощу мені не пригаду-вати тої хвилі, коли моїми устами говорив оєси!

— Сидоре! — застогнала молода й гарна жінка і лице накрила долоями. — Я не-щасна, я пропала! Чомуж ти не лишив мене в татарських руках? Може скоро смерть зробила би кінець моїм тер-пінням. Ти викупив мене хіба-лиш на те, щоби мені показав-ти, на дні якої пропасти я бу-ла. Та я знаю, що я все те за-служила собі, бо я відкинула від себе щастя, якого я не варт була.

Спершу Сидора загомоні-ла була поява його жінки в хвилі, коли він певний був, що обійме Марину Добнє-вич. В першій хвилі він з сим фактом ані рух не міг пого-дитися. Колиж вже не було найменшого сумніву, що то справді жінка, він пригадав собі, що вона втопилася була.

— Колиж то ти воскресла?

— спитав зіднво.

— Не второпав, — відпові-ла, бо й вона сю пригуду призабула.

(Дальше буде).

чаток перекладу роману англійської письменниці Перлі Бак „На перехресті вітрів“ — то з цим наша частина ви- черпується. І тепер треба на- перейти до частини, присвя- ченої властивому завданню нашого журналу, а саме пита- нням плекання домашньої куль- тури, частини, зміст якої я тут очевидно можу лише за- реєструвати. Це статті „Карна- вал іде“ — фахові поради що- до карнавалових одягів — да- лі „Годівля вазонових рос- тин“, а позитим багатий, ви- сто фаховий відділ „Форми (крою) для всіх“, завдяки я- кому наша читачка, поскільки треба їй фахових вказівок що- до виготовлення модних од- ягів, не потребує звертатися за ними до якихсь чужинсь- ких „журналів моди“. Бо „Но- ва Хата“ з цього погляду — і з погляду на різні питання до- машнього господарства (пле- кання дітей, прикраса хати, культура гостини, їжа, варення страв і т. ін.) — дає їй хіба багатий матеріал до викорис- тання.

А позитим лишню цей від- діл до осуду компетентних знавців, та звертаюся до замі- ток про літературну частину в ч. 2-гм числі „Нової Хати“.

Тут на вступі витає нас вірш нашої високошанованої поет- ки-ювілянтки, старенької Улья- ни Кравченко, „Слова мої на- мняються у барву...“ Вірш, яко- го слова вам любі-любі, моє слова когось невимовно рід- ного і дорогого...

Далі цінна стаття про у- країнську народно кера- мику Володимира Сичинського. Стаття ця, — як і більшість статей тут — з добрими ма- люнками. Цікаво читати теж замітку про нашу дячку на Закарпатті, Ірину Невиньку, яка на всякий випадок варта того, щоб знало про неї все наше громадянство. А як о- полюдняє є тут спроба Тані Чайківської „Дідова усмішка“, в якому мені найкраще подо- балася гарна, молодеча віра авторки в наше майбутнє. „...Гей, виростемо, крила ві- рині...!“ Це гарна. Далі інте- ресна стаття Н. Чужої „Жинка- воля“ з якої читач довідається не одну цікаву подробицю про таких жінок в історії, що сла- воно володіли зброєю.

Позитим же тут — як і в пер- шім числі — багато фахового матеріалу, в якого подрібну о- цінку не виходжу.

Отак у цілості:

„Нова Хата“ це вдатно ре- дагований, гарний і корисний журнал, якому треба побажа- ти щонайкращого розвитку і на будуче. А його адреса:

Львів, Ходкевича 9.

Д-р Остап Грицай.

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО СЕКРЕТАРЯ У. Н. СОЮЗА за січень 1937 року.

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 3. Матлага Марія.
В. 5. Бурдига Марія.
В. 8. Олещук Стефанія.
В. 20. Чайковська Бронислава, Бі- лик Михайло.
В. 22. Яворська Ольга Михайліна.
В. 25. Ядловський Михайло.
В. 33. Колодзький Микола.
В. 34. Білик Б. Стефан, Цибак Ка- терина.
В. 44. Темошук Михайло.
В. 45. Стриковська Олена, Депутат Стела, Лудан Іван.
В. 54. Ошовська Олена, Климчук Іван, Ошчак Максим.
В. 57. Лисак Павло, Лисак Петро.
В. 58. Демко Микола, Демко Юлія.
В. 70. Кирічів Ева.
В. 72. Беню Дмитро.
В. 76. Лисак Марія.
В. 82. Стромок Іван.
В. 91. Баторак Василь.
В. 94. Шаран Анна, Баско Семен.
В. 123. Булик Анна, Драган Іван.
В. 125. Кашул Юлія.
В. 138. Стисло Гайрида.
В. 142. Лабінська Євгенія, Грон- валд Теодор.
В. 143. Головатий Михайло.
В. 147. Кляпо Іван, Попик Іван, Галесню Володимир, Тихоліз Іван.
В. 151. Паланія Володимир, Ле- хан Анна Еленора.
В. 154. Кукунько Марія, Гелетій Розалія, Катилин С. Володимир.
В. 165. Гостинський Василь.
В. 171. Бейгер Анастасія, Лупиник Юлія, Катача Марія.
В. 177. Пачекевич Річард.
В. 179. Сопко Йосиф, Парашак Катерина.
В. 182. Іськів Марія.
В. 183. Убогій Мирослав.
В. 192. Охотко Дмитро.
В. 201. Хайбак Елен.
В. 202. Вільчинська Єлисавета.
В. 203. Хомяк Марія, Клим Стані- слав, Романчик Михайло, Блажовська Меланія Марія, Мартин Б. Ольга, Блажовська Ірина, Швайка Ольга.
В. 204. Лотоцький Володимир, По- пів А. Марія, Марчук Петро, Когут Анеля, Гулаговська Марія, Савчук Пилип, Роткош Семен.
В. 210. Кохан Анастасія.
В. 213. Бойко Анна, Путас Анна.
В. 217. Іванів Стефан.
В. 223. Саліт Михайло.
В. 227. Кохан Іван, Кохан Микола.
В. 236. Герас Ілько.
В. 237. Стеці Катерина.
В. 240. Шумейко Анна.
В. 247. Оборишко Володимир, Обо- ришко Йосиф.
В. 251. Яцишин Марія.
В. 252. Волошинський Дмитро, Га- сук А. Михайло.
В. 262. Бері Е. Джайлс.
В. 267. Шварі Константин.
В. 282. Малимон Михайло.
В. 287. Жуковський Володимир.
В. 288. Іллія Стефан.
В. 291. Пристап Іван, Бург Іван, Клямак Микола, Гурський Петро, Сухина Григорій, Микола Володимир, Бург Лаврентій, Сухина Аналія, Бург Михайло, Бург Ілько, Ковальчук Во- лодимир, Бург Стела, Пристап Те- клія, Гурська Алма, Бург Джейн, Рей- тер Іван.
В. 292. Качмар Михайло, Кеанчук Михайло, Сенськ Микола, Саврій І- ван, Максимчук Максим.
В. 301. Хомич Олександра, Боруцький Володимир.
В. 304. Грех Володимир, Цар Анна.
В. 308. Лесеганч Василь.
В. 316. Ланчак Софія.
В. 324. Прислак Маргарета Марія.
В. 328. Микитко Михайло.
В. 334. Мурал Микола.
В. 335. Хайн Казимир.
В. 345. Протай Марія.
В. 369. Патер Павло, Родугіс Фе- с.
В. 371. Салюк Теодор, Яцентий Йосиф.
В. 375. Чичула Микола, Наваланий Андрій.
В. 388. о. Мишич Омелян, Мишич Марія.
В. 400. Пісочний Метро.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 1. Пашанчик Петро,* Пашанчик Михайло, Пашанчик Іван,* Товт Іван.
В. 6. Палестин Василь.
В. 28. Шимська Анна, Шимський Микола.
В. 31. Якубів Григорій, Ястроб Ан- на.
В. 37. Шевчук Катерина.
В. 39. Фішер Анна.
В. 43. Царський С. Віцентій.
В. 48. Бельська Варвара, Бельська Тамара.
В. 53. Повандя Дмитро.
В. 61. Лебич Марія, Лебеч Микола.
В. 63. Вархольк Анна, Вархольк Данько.
В. 88. Петрушак Йосиф,* Петру- шак Василь,* Петрушак Андрій.
В. 96. Котула Василь, Шмидху Сте- фан, Губський Петро, Кемпа Мико- ла.
В. 100. Гайма Марія.
В. 102. Кардимас Михайло, Ма- лідський Василь, Палник Василь.
В. 126. Крицький Ілько.
В. 130. Сірко Теодор.
В. 133. Морган Іван.
В. 135. Жіт Текля, Жіт Стефан, Клим Антін, Клим Пеліягія.
В. 142. Фостовська Анна, Фостов- ський Іван, Фостовська Софія.
В. 146. Поторока Семен.
В. 147. Баравчик Григорій, Гайдай Василь, Іванів Катерина, Радіо Ми- хайло, Радіо Катерина, Іванів Гри- горій.
В. 155. Голіновський Осип.
В. 162. Поташ Стефан.
В. 193. Дімонд Марія, Трач Йо- сиф, Трач Петро.
В. 210. Заваловський Фредерек Пе- тро,* Заваловський Стефан.
В. 221. Гутман Дмитро.
В. 235. Вульчак Марія, Вульчак Григорій.
В. 238. Галадзій Микола.
В. 260. Шведик Павлина.
В. 266. Сивик Стефан.
В. 278. Константинович Володимир, Морикін Іван.
В. 292. Мехальчук Петро,* Михаль- чук Анна, Михальчук Теодор.
В. 300. Бучко Михайло.
В. 304. Цар Петро.
В. 307. Стадник Ілько, Прус Ана- стасія, Прус Петро.
В. 354. Поплик Орест.
В. 370. Подлісна Стефанія.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУП- НИМИ ЛИСТАМИ:

В. 3. Федуняк Теодор, Федуняк Марія.
В. 11. Кокус Мартин.

В. 25. Пелехович Анеля д-р.
В. 34. Устан Григорій,* Устан Ма- рія.
В. 42. Фостовська Софія, Фостов- ський Іван.
В. 52. Шило Іван.
В. 121. Кляш Марія.
В. 143. Пришлак Анна.
В. 175. Шевчук Юрій, Шевчук Олена.
В. 181. Шевчук Григорій.
В. 183. Захрипчук Варвара.
В. 200. Швед Михайло.
В. 204. Зборовський Стефан.
В. 291. Пеліх Михайло.
В. 292. Малазак Михайло.
В. 294. Паслак Анна.
В. 301. Горній Михайло.
В. 305. Рудий Петро, Рудий Анна.
В. 316. Архетко Катерина.
В. 325. Малиш А. Іван.
В. 364. Крисопірка Берта.
В. 380. Шипішка Ксеня, Шипішка Михайло.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ІНШИХ КЛАС:

В. 62. Коваль Олена.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНИ:

В. 1. Барна Ева, Яким Марія, Яким Олександр, Юраба Лешко, Ольшев- ський Йосиф, Поліняк Варвара, По- ліняк Казимир.
В. 8. Пешчак Павло.
В. 9. Хоменец Іван, Попіняк Су- занна, Пелеш Анна, Пелеш Іван, Кор- маш Микола, Кормаш Текля, Ясти- каш Григорій, Бобеляк Іван.
В. 14. Бурбала Стефанія, Тмач Іван.
В. 15. Бич Катерина, Бич Павло.*
В. 20. Голік Микола,* Голік Анна, Анеля Голік Марія, Голік Йосиф.
В. 22. Чорномас Мирослав, Дешич Маріяна, Ділек Володимир.
В. 25. Балко Андрій Іван д-р, Каш- танок О. Богдан.
В. 28. Шовел Михайло, Шовел Стані- слав, Васильчук Марія, Васильчук Микола, Васильчук Михайло,* Ва- сільчук Анна.
В. 29. Говард Федя Петро.
В. 43. Рушен Станіслав, Лагода Параскевія.
В. 47. Валоне Тереса.
В. 49. Подласевич Михайло.
В. 56. Адамчик Йосиф, Шерельська Теодора.
В. 62. Войніховська Марія, Сивар Іван.
В. 64. Юшишин Софія, Атамонець Василь.
В. 67. Керничний Василь.*
В. 72. Андрейко Франко,* Андрей- ко Софія.
В. 75. Козаченко Яків.
В. 76. Мілер Анна.
В. 78. Запотошня Бронислава, За- поточна Йосифа, Котляр Теодор, Борлаун Семен, Ванечук Антін, Ти- мочинський Семен, Старецький Семко, Молошак Петро, Ленів Іван, Козей Василь, Фіняк Яків, Дроздок Юрій.
В. 83. Басарба Марія, Миронів Прокій, Миронів Марія, Миронів І- ван,* Миронів Анеля, Малиновський Григорій.
В. 86. Дзіма Григорій, Дзіма Оле- на.
В. 91. Кріль Володимир.*
В. 94. Осадчук Паша.
В. 95. Боруца Андрій,* Боруца Юрій, Данило Петро, Мій Василь.
В. 96. Лесик Анна, Трухан За- харій.
В. 101. Литвинчук Юлія, Гаш Анна.
В. 106. Павлів Ілько.
В. 113. Полоский Михайло.
В. 126. Кіч Ольга, Різнів Василь.*
В. 132. Тальма Павло.
В. 136. Хропка Іван, Хропка Йо- сиф.*
В. 141. Моніел Іван.
В. 151. Стушман Марія, Даник Ма- рія, Артим Ева, Тарас Анна.
В. 152. Білик Василь, Камішча Ми- кола,* Ткачук Микола, Ткачук Пе- лелія, Муляр Лев.
В. 155. Черепанч Йосиф, Грабін- ський Олександр, Грабінська Юлія, Па- чковський Михайло.
В. 172. Гринювська Марія, Гриню- вецький Михайло.
В. 176. Добжанський Іван.
В. 183. Киничинський Володимир.*
В. 193. Діорчик Марія.
В. 201. Борецька Марія.
В. 204. Бабій Павлина, Бойчук Ма- колей.
В. 214. Савва Марія.
В. 217. Шевчук Явдохія, Шевчук Роман.
В. 222. Левішчик Віра, Левішський Володимир,* Сидло Михайло.*
В. 240. Куш Йосифа, Піщик Марія, Піщик Стефан.
В. 242. Скубак Анастасія, Андро Анна, Андрух Розалія, Андрух Сте- фан, Сибак Анастасія.
В. 253. Хомин Стефан.*
В. 257. Юрас Анна.
В. 265. Самець Олександра, Самець Марія.
В. 267. Заборський Михайло,* За- борська С. Теодосія.
В. 268. Кіт Стефан.
В. 271. Цюрос Джейн.
В. 272. Котовський Володимир.
В. 276. Фіор Марія.
В. 278. Грібулич Марія, Грібулич Софія.
В. 282. Порціналло Володимир.*
В. 288. Крохот Ванда.
В. 291. Кравс Едвард, Ділай Ми- хайло.
В. 296. Красинський Іван.
В. 307. Карнаух Онисим, Карнаух Анна.
В. 308. Лесеганч Василь.
В. 309. Якевич Франко.
В. 310. Венігрович Володимир.
В. 315. Іваніно Василь.
В. 331. Турман Катерина, Роста- лов Анастасія, Ростапов Іван.
В. 341. Осю Микола, Базар Дмитро, Гузар Василь, Мовчак Микола.
В. 342. Плейснер Марія, Паслав- ський Павло.
В. 352. Скульська Стефанія.
В. 361. Вовк Василь,* Лисенко Єв- ген, Гапа Марія.
В. 364. Гаврилюк Іван.*
В. 365. Гриничин Франко, Гулик Параскевія, Горват Текля, Горват Марія, Малик Анна, Малик Стефан, Сухина Андрій.
В. 370. Вітовська Михайліна.
В. 375. Гаврилюк Стефан.
В. 384. Деленчик Іван.*

ЧЛЕНИ ВІДІШЛИШІ З ПЕРЕСТУП- НИМИ ЛИСТАМИ:

В. 26. Маковський Михайло.
В. 37. Пришлак Анна.
В. 98. Рудий Петро, Руда Анна.
В. 142. Фостовська Анна, Фостов- ська Софія, Фостовський Іван.
В. 158. Шмидка Михайло.
В. 171. Паша Марія.
В. 245. Зборовський Стефан.
В. 246. Шило Іван.
В. 251. Пеліх Михайло.
В. 252. Горній Михайло.
В. 276. Устан Григорій,* Устан Марія.
В. 292. Захрипчук Варвара, Ше- вучук Олена, Шевчук Юрій.

ПОВІДОМЛЕННЯ.

В справі Пропамятної Книги У. Н. Союзу по- даємо до відома членства, що на засіданні голов- ного виконавчого комітету У. Н. Союзу з 17-го лю- того 1936 року рішено так:

Пропамятна Книга коштуватиме \$5.00 за один примірник. Коли мова про членів У. Н. Союзу, то вони обов'язані покрити тільки кошти висилки Книги та видатки, отримані зі спеціальною оправою цієї Книги. Ці кошти виноситимуть \$1.00.

Член У. Н. Союзу може замовити ТІЛЬКИ ОДНУ КНИГУ ПО ЦІНІ \$1.00. Те замовлення має наступити ЧЕРЕЗ ВІДІЛІ, до котрого дотичний член належить.

Тому відділи повинні виготовити списи тих членів, що бажають замовити цю Пропамятну Книгу, сколектувати від кожного належитість у су- мі \$1.00 та прислати замовлення разом з належи- тістю до адміністрації „Свободи“. Замовлення тре- ба надсилати впродовж наступних ТРЬОХ МІСЯЦІВ, а саме, березня, квітня і травня.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ У. Н. СОЮЗУ.

В. 306. Федуняк Марія, Федуняк Теодор.
В. 330. Кефор Дмитро, Кефор Ан- еля.
В. 361. Паслак Анна.

ЧЛЕНИ ВІДІШЛИШІ ДО ІНШИХ КЛАС:

В. 62. Коваль Олена.

ЧЛЕНИ ВІДІШЛИШІ НА ВИПЛА- ЧЕНЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

В. 49. Бурка Іван.

ЧЛЕНИ ВІДІШЛИШІ ЗІ ЗВОРО- ТОМ В ГОТІВЦІ:

В. 25. Ядловський Михайло.
В. 64. Лохмурський Павло.*
В. 66. Липська Катерина.
В. 156. Коваль Франка.
В. 204. Гаврилюк Йосиф, Яцишин Юлія.
В. 278. Морикін Анна.
В. 338. Бачинський Микола.*
В. 375. Навалений Андрій, Чичула Микола.

ЧЛЕНИ ПОМЕРЛИ:

В. 1. Любимел Андрій.
В. 18. Пидлипчик Трофим.
В. 20. Костинин Дмитро.
В. 63. Малацка Микола.
В. 87. Удич Василь.
В. 95. Куц Захарій.
В. 146. Мачерзак Семен.
В. 158. Ланська Михайло.
В. 221. Жел Теодор.
В. 239. Волошинський Дмитро.
В. 247. Тараска Анна.
В. 251. Карас Іван, Волинський Да- нило.
В. 259. Соавська Павлина.
В. 292. Козилчак Іван.
В. 303. Баран Вікторія.
В. 336. Пашорка Василь.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

З початком січня 1937 р. було в У. Н. Союзі повноцінних членів 21,919

В місяці січні 1937 р. прийнято нових членів 131

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 73

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 28

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 4

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р. прийнято членів з переступними листами 17

В місяці січні 1937 р.

ЖУРНАЛ "СВОБОДА"